

Kapitel 7

Robust regulator design med μ

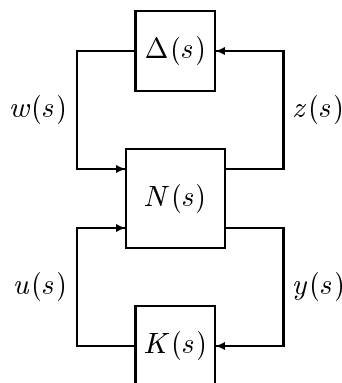
Der er to væsentlige begrænsninger i forbindelse med anvendelsen af $\mathcal{H}_\infty$ teori til regulator-design. For det første kan vi kun analysere fuldt komplekse perturbationer $\Delta(s) \in \mathbf{C}^{n \times m}$ ikke-konservativt i en $\mathcal{H}_\infty$ robust stabilitetstest. For det andet kan robust ydeevne problemet kun håndteres konservativt *selv for fuldt komplekse perturbationer* fordi stabilitet og ydeevne ikke kan separeres i $\mathcal{H}_\infty$ strukturen. Konservatismen afhænger af usikkerhedsstrukturen samt af systemets konditionstal κ . I dette kapitel vil vi vise at disse begrænsninger kan undgås, hvis vi benytter *den strukturerede singularværdi* μ .

Vi vil først betragte analyseproblemet, dvs. hvordan man, givet en regulator $K(s)$, checker for robust stabilitet og robust ydeevne ved hjælp af μ . Derefter vil synteseproblemet blive behandlet, dvs. hvordan finder vi en regulator, der er optimal med hensyn til μ .

7.1 μ analyse

7.1.1 Robust stabilitet

Vi vil betragte reguleringsproblemer, der kan repræsenteres i blok diagram strukturen vist i Figur 7.1. Denne struktur vil vi benævne *$N\Delta K$ -strukturen*.

Figur 7.1: $N\Delta K$ formulering af robust stabilitetsproblem.

Ligheden mellem $N\Delta K$ og 2×2 blok strukturen er indlysende. Nu vil vi imidlertid ikke begrænse $\Delta(s)$ til at være en fuld kompleks blok. I stedet antages det at $\Delta(s)$ har en bestemt *blok-diagonal* struktur. Antag nemlig, at $\Delta(s)$ tilhører den begrænsede delmængde:

$$\mathbf{B}\Delta = \{\Delta(s) \in \Delta \mid \bar{\sigma}(\Delta(j\omega)) < 1\} \quad (7.1)$$

hvor Δ er defineret som:

$$\Delta = \left\{ \text{diag} \left(\delta_1^r I_{r_1}, \dots, \delta_{m_r}^r I_{r_{m_r}}, \delta_1^c I_{r_{m_r+1}}, \dots, \delta_{m_c}^c I_{r_{m_r+m_c}}, \Delta_1, \dots, \Delta_{m_C} \right) \mid \delta_i^r \in \mathbf{R}, \delta_i^c \in \mathbf{C}, \Delta_i \in \mathbf{C}^{r_{m_r+m_c+i} \times r_{m_r+m_c+i}} \right\} \quad (7.2)$$

Vi betragter således reelle og komplekse perturbationer, som påvirker det nominelle system gennem $N\Delta K$ strukturen. Meget generelle robust stabilitetsproblemer kan formuleres gennem denne struktur, bl.a. parametrisk usikkerhed, se Eksempel 7.1. Det er klart, at blok-diagonal strukturen på $\Delta(s)$ tillader os at anvende meget mere detaljerede usikkerhedsmodeller, end hvis $\Delta(s)$ simpelthen er én fuld kompleks blok. Bemærk, at en fuld kompleks blok selvfølgelig blot er et specialtilfælde af mængden Δ .

Eksempel 7.1 (Diagonal perturbationsformulering I)

Dette eksempel er en let modificeret udgave af et eksempel givet i [Hol94]. Antag, at systemet $G(s)$ er givet ved:

$$G(s) = \frac{\alpha}{\beta s + 1} \quad (7.3)$$

hvor DC forstærkningen α og tidskonstanten β kun kendes med 10% usikkerhed:

$$\alpha = [27.0, 33.0], \quad \beta = [0.9, 1.1] \quad (7.4)$$

Vi vil udtrykke α og β ved deres nominelle værdi samt to perturbationer Δ_α og Δ_β for hvilke $|\Delta_{\alpha,\beta}| \leq 1$. Dette kan f.eks. opnås med:

$$\alpha = 30 \left(1 + \frac{1}{10} \Delta_\alpha \right) \quad (7.5)$$

$$\beta = 1.0 \left(1 + \frac{1}{10} \Delta_\beta \right) \quad (7.6)$$

hvor

$$\Delta_\alpha \in [-1, +1], \quad \Delta_\beta \in [-1, +1] \quad (7.7)$$

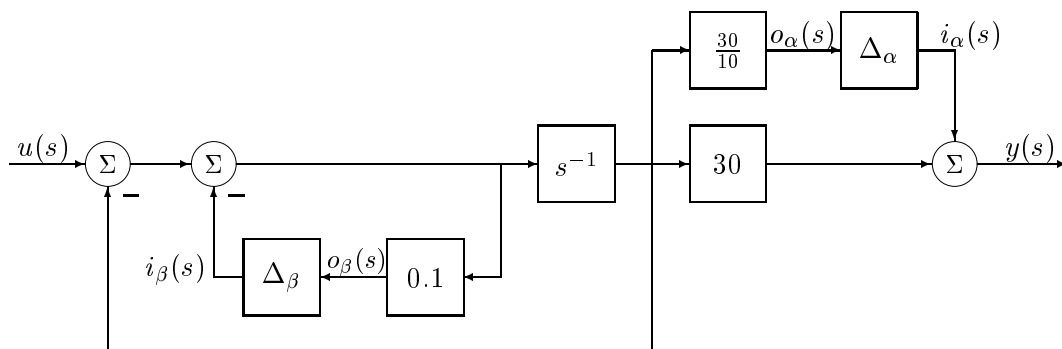
Lad $\mathbf{B}\Delta$ betegne mængden $[-1, +1]$. Så kan overføringsfunktionen $G(s)$ skrives:

$$G(s) = \frac{30(1 + 0.1\Delta_\alpha)}{(1 + 0.1\Delta_\beta)s + 1} \quad (7.8)$$

med

$$\Delta_\alpha, \Delta_\beta \in \mathbf{B}\Delta \quad (7.9)$$

På blok-diagram form kan $G(s)$ repræsenteres som i Figur 7.2 på næste side.

Figur 7.2: Eksempel 7.1: Blok-diagram repræsentation af $G(s)$.

For at bestemme $N\Delta K$ formuleringen fjernes Δ blokkene i Figure 7.2 og overføringsfunktionerne fra de tre input $i_\alpha(s)$, $i_\beta(s)$ og $u(s)$ til de tre output $o_\alpha(s)$, $o_\beta(s)$ og $y(s)$ bestemmes. Standard blok-diagram manipulation giver på matrix form:

$$\begin{bmatrix} o_\alpha(s) \\ o_\beta(s) \\ y(s) \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} 0 & -\frac{30}{10(s+1)} & \frac{30}{10(s+1)} \\ 0 & -\frac{s}{10(s+1)} & \frac{s}{10(s+1)} \\ 1 & -\frac{30}{s+1} & \frac{30}{s+1} \end{bmatrix} \begin{bmatrix} i_\alpha(s) \\ i_\beta(s) \\ u(s) \end{bmatrix} \quad (7.10)$$

Usikkerhedsblokkene er givet ved:

$$\begin{bmatrix} i_\alpha(s) \\ i_\beta(s) \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} \Delta_\alpha o_\alpha(s) \\ \Delta_\beta o_\beta(s) \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} \Delta_\alpha & 0 \\ 0 & \Delta_\beta \end{bmatrix} \begin{bmatrix} o_\alpha(s) \\ o_\beta(s) \end{bmatrix} \quad (7.11)$$

Lad herefter $w(s)$, $z(s)$, $N(s)$ og $\Delta(s)$ være givet ved:

$$w(s) = \begin{bmatrix} i_\alpha(s) \\ i_\beta(s) \end{bmatrix} \quad (7.12)$$

$$z(s) = \begin{bmatrix} o_\alpha(s) \\ o_\beta(s) \end{bmatrix} \quad (7.13)$$

$$N(s) = \begin{bmatrix} 0 & -\frac{30}{10(s+1)} & \frac{30}{10(s+1)} \\ 0 & -\frac{s}{10(s+1)} & \frac{s}{10(s+1)} \\ 1 & -\frac{30}{s+1} & \frac{30}{s+1} \end{bmatrix} \quad (7.14)$$

$$\Delta(s) = \text{diag}\{\Delta_\alpha, \Delta_\beta\} = \begin{bmatrix} \Delta_\alpha & 0 \\ 0 & \Delta_\beta \end{bmatrix} \quad (7.15)$$

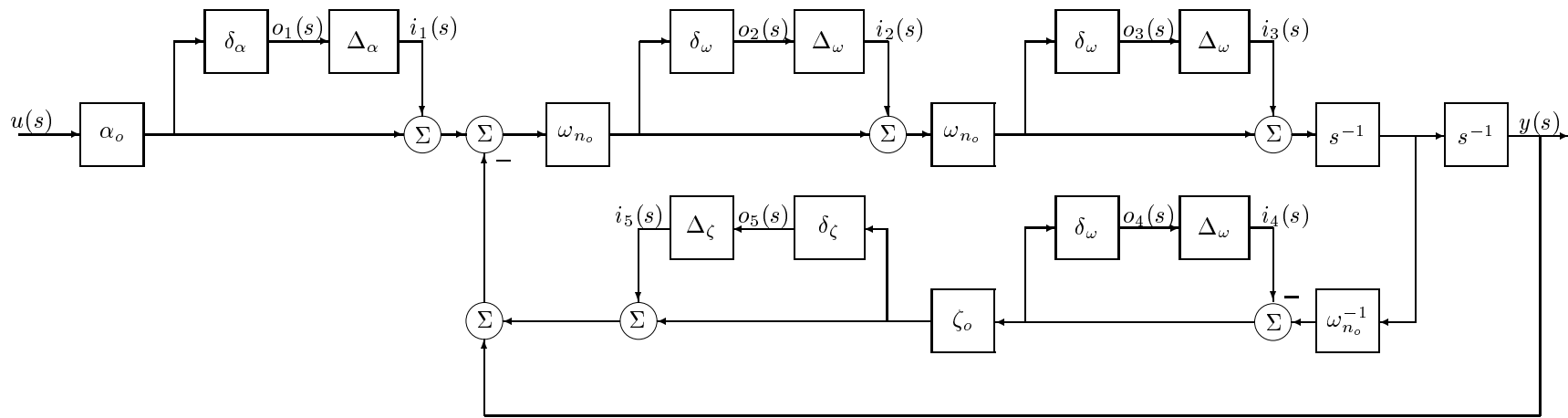
Det perturberede system er nu beskrevet ved:

$$\begin{bmatrix} z(s) \\ y(s) \end{bmatrix} = N(s) \begin{bmatrix} w(s) \\ u(s) \end{bmatrix} \quad (7.16)$$

$$w(s) = \Delta(s)z(s) \quad (7.17)$$

og kan umiddelbart puttes ind i $N\Delta K$ strukturen.

Figur 7.3: *Perturberet anden ordens system på overføringsfunktionform.*

Så er det perturberede 2. ordens system givet ved:

$$\begin{bmatrix} z(s) \\ y(s) \end{bmatrix} = N(s) \begin{bmatrix} w(s) \\ u(s) \end{bmatrix} \quad (7.28)$$

$$w(s) = \Delta(s)z(s) \quad (7.29)$$

og kan umiddelbart puttes ind i $N\Delta K$ strukturen. Bemærk, at i dette tilfælde indeholder blokstrukturen for $\Delta(s)$ gentagne skalære blokke:

$$\Delta = \begin{bmatrix} \delta_1 & 0 & 0 \\ 0 & \delta_2 I_{3 \times 3} & 0 \\ 0 & 0 & \delta_3 \end{bmatrix} \quad (7.30)$$

Generelt kan der for et vilkårligt usikkert system opstilles adskillige ækvivalente $N\Delta K$ formuleringer, der kan indeholde forskellige $\Delta(s)$ strukturer. Det kan være vanskeligt at bestemme en **minimal** formulering, hvor størrelsen af $\Delta(s)$ er mindst mulig.

Som illustreret gennem de to ovenstående eksempler kan meget strukturerede usikkerhedsmodeller repræsenteres i $N\Delta K$ strukturen. Desværre kan ekstraktionen af usikkerhedsblokkene involvere en del kedsommelig algebra. Heldigvis findes der, i MATLAB μ -Toolboxen, en meget handy `m`-funktion (`sysic.m`), der kan automatisere denne proces.

Dynamisk usikkerhed kan også inkluderes gennem komplekse blokke af passende størrelse.

Lad nu $F_l(N(s), K(s)) = P(s)$ betegne overføringsfunktionen opnået ved at lukke den nederste sløjfe i Figur 7.1 på side 75. $P(s)$ er den *generaliserede lukket-sløjfe overføringsfunktion* og er givet ved:

$$P(s) = F_l(N(s), K(s)) \quad (7.31)$$

$$= N_{11}(s) + N_{12}(s)K(s)(I - N_{22}(s)K(s))^{-1}N_{21}(s) \quad (7.32)$$

Robust stabilitet givet en struktureret usikkerhed $\Delta(s) \in \mathbf{B}\Delta$ er da bestemt ved den følgende sætning, som er en generalisering af $\mathcal{H}_\infty$ robust stabilitetsætningen (se Sætning 5.2 på side 51).

Sætning 7.1 *Antag, at systemet $P(s)$ er stabilt, samt at perturbationen $\Delta(s)$ er af en sådan form, at den perturberede lukket-sløjfe er stabil hvis og kun hvis Nyquist kurven for $\det(I - P(s)\Delta(s))$ ikke omslutter origo. Så er lukket-sløjfen i Figur 7.1 på side 75 stabil for samtlige perturbationer $\Delta(s) \in \mathbf{B}\Delta$ hvis og kun hvis*

$$\det(I - P(j\omega)\Delta(j\omega)) \neq 0 \quad \forall \omega, \forall \Delta(j\omega) \in \mathbf{B}\Delta \quad (7.33)$$

$$\Leftrightarrow \rho(P(j\omega)\Delta(j\omega)) < 1 \quad \forall \omega, \forall \Delta(j\omega) \in \mathbf{B}\Delta \quad (7.34)$$

$$\Leftarrow \bar{\sigma}(P(j\omega)) < 1 \quad \forall \omega \quad (7.35)$$

Bevis for Sætning 7.1 Beviset følger umiddelbart af $\mathcal{H}_\infty$ robust stabilitetsætningen, Sætning 5.2 på side 51 med $\Delta(s) \in \mathbf{B}\Delta$. $\square$

Bemærk, at (7.35) kun er en tilstrækkelig betingelse for robust stabilitet. Nødvendigheden af den tilsvarende betingelse for ustrukturerede usikkerheder følger af det faktum, at den ustrukturerede mængde indeholder *alle* $\Delta(s)$ med $\bar{\sigma}(\Delta(j\omega)) \leq 1$. Nu begrænser vi imidlertid perturbationsmængden til $\Delta(s) \in \mathbf{B}\Delta$ og derfor er betingelsen (7.35) generelt arbitrært

konservativ. I stedet for en singularværdi robust stabilitetsbetingelse har vi brug for noget, der taget hensyn til strukturen af perturbationen $\Delta(s)$. Dette er præcist den strukturerede singularværdi μ .

Givet en matrix $P \in \mathbf{C}^{n \times m}$ er den positive reelle funktion μ defineret ved:

$$\mu_{\Delta}(P) \triangleq \frac{1}{\min \{\bar{\sigma}(\Delta) : \Delta \in \mathbf{\Delta}, \det(I - P\Delta) = 0\}} \quad (7.36)$$

undtagen hvis ingen $\Delta \in \mathbf{\Delta}$ gør $I - P\Delta$ singular ($\det(I - P\Delta) = 0$); i dette tilfælde er $\mu_{\Delta}(P) = 0$. Ergo er $1/\mu_{\Delta}(P)$ "størrelsen" af den mindste perturbation Δ , målt ved dens største singularværdi $\bar{\sigma}(\Delta)$, som gør $I - P\Delta$ singular. Hvis $P(s)$ er en overføringsmatrix kan vi fortolke $1/\mu_{\Delta}(P(j\omega))$ som størrelsen af den mindste perturbation, der flytter de karakteristiske loci for $P(s)$ over i Nyquist punktet $(-1, 0)$ ved frekvensen ω .

Fra definitionen af μ samt Sætning 7.1 på foregående side kan vi nu opstille følgende sætning for bestemmelse af robust stabilitet, se også [DP87, PD93]:

Sætning 7.2 (Robust stabilitet med μ) *Antag, at systemet $P(s)$ er stabilt, samt at perturbationen $\Delta(s)$ er af en sådan form, at den perturberede lukket-sløjfe er stabil hvis og kun hvis Nyquist kurven for $\det(I - P(s)\Delta(s))$ ikke omslutter origo. Så er lukket-sløjfen i Figur 7.1 på side 75 stabil for samtlige perturbationer $\Delta(s) \in \mathbf{B}\mathbf{\Delta}$ hvis og kun hvis*

$$\|\mu_{\Delta}(P(s))\|_{\infty} \leq 1 \quad (7.37)$$

hvor:

$$\|\mu_{\Delta}(P(s))\|_{\infty} \triangleq \sup_{\omega} \mu_{\Delta}(P(j\omega)) \quad (7.38)$$

7.1.2 Robust ydeevne

For at kunne analysere for robust ydeevne inkluderer vi de normaliserede eksterne forstyrrelser $d'(s)$ samt de normaliserede fejlsignaler $e'(s)$ i $N\Delta K$ formuleringen. Vi kan da opstille et generelt værktøj til analyse og design af lineære systemer, se Figur 7.4 på næste side. Enhver lineær kombination af kontrol input u , målte output y , forstyrrelser d' , fejlsignaler e' , perturbationer w samt regulator K kan beskrives ved hjælp af dette "generiske" system.

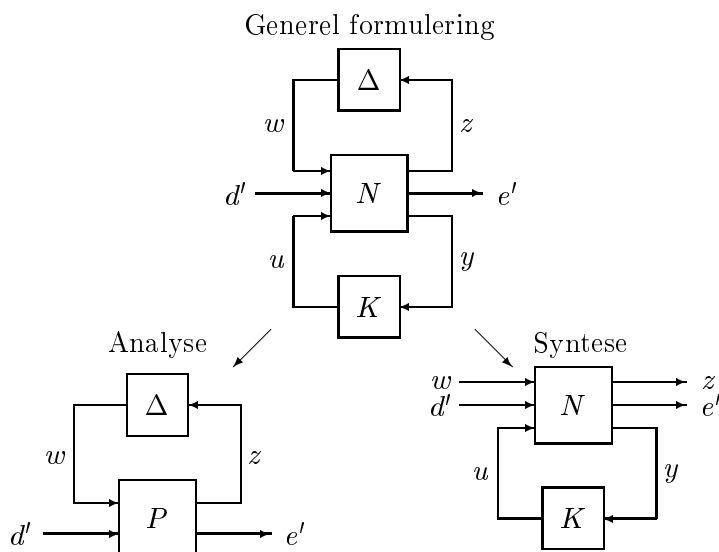
Inden for dette system kan analyse og design ses som 2 specialtilfælde, se Figur 7.4 på den følgende side. Som ved 2×2 blok problemet er skaleringer og vægtfunktioner absorberet i overføringsfunktionen $N(s)$, således at $d'(s)$, $e'(s)$ og $\Delta(s)$ er normaliseret til norm 1. Bemærk, at hvis vi opdeler $P(s)$ i 4 blokke, der er konsistente med dimensionen af de 2 input w og d' samt de 2 output z og e' kan vi identificere $P_{11}(s)$ som overføringsmatricen $P(s)$ i Sætning 7.2.

I forbindelse med analyse af robust ydeevne er vi interesseret i overføringsfunktionen fra $d'(s)$ til $e'(s)$. Denne overføringsfunktion er givet ved:

$$e'(s) = F_u(P(s), \Delta(s))d'(s) \quad (7.39)$$

$$= \left[P_{22}(s) + P_{21}(s)\Delta(s) (I - P_{11}(s)\Delta(s))^{-1} P_{12}(s) \right] d'(s) \quad (7.40)$$

I (7.40) er $P_{22}(s)$ den vægtede nominelle ydeevne funktion (typisk output sensitiviteten), hvorfor $F_u(P(s), \Delta(s))$ således er den vægtede perturberede ydeevne funktion. Vores robuste

Figur 7.4: Et generelt værktøj for analyse samt regulatordesign for lineære systemer.

ydeevnemål kan nu formuleres fra Ligning (7.40) på forrige side som:

$$\|F_u(P(s), \Delta(s))\|_{\mathcal{H}_\infty} = \sup_{\omega} \bar{\sigma}(F_u(P(j\omega), \Delta(j\omega))) < 1 \quad \forall \Delta(j\omega) \in \mathbf{B}\mathbf{\Delta} \quad (7.41)$$

Bemærk, at vores betingelse for robust ydeevne er udtrykt som en singularværdi begrænsning, ligedan med en robust stabilitetsbetingelse for ustruktureret usikkerhed. Vi kan derfor konkludere, at *den robuste ydeevne-betingelse (7.41) er opfyldt, hvis og kun hvis systemet $F_u(P(s), \Delta(s))$ er robust stabilt overfor en normbegrænset perturbation $\Delta_p(s)$ med $\bar{\sigma}(\Delta_p(j\omega)) \leq 1, \forall \omega$. Ergo, ved at udvide perturbationsstrukturen med en fuld kompleks “ydeevne-blok” $\Delta_p(s)$ kan vi checke for robust ydeevne gennem en ustruktureret robust stabilitetsbetingelse. Endvidere kan denne udvidelse af perturbationsstrukturen foretages helt naturligt med μ , fordi den tilladte struktur netop er blok-diagonal.*

Vi har nu den følgende sætning til vurdering af robust ydeevne, se også [DP87, PD93]:

Sætning 7.3 (Robust ydeevne med μ) *Lad ydeevnekrav være givet gennem en $\mathcal{H}_\infty$ specifikation på overføringsmatricen fra $d'(s)$ til $e'(s)$ – typisk en vægtet sensitivitets-specifikation – af formen:*

$$\|F_u(P(s), \Delta(s))\|_{\mathcal{H}_\infty} = \sup_{\omega} \bar{\sigma}(F_u(P(j\omega), \Delta(j\omega))) < 1 \quad (7.42)$$

Så er den perturberede lukketsøjfe $F_u(P(s), \Delta(s))$ stabil og opfylder ydeevne-specifikationen $\|F_u(P(s), \Delta(s))\|_{\mathcal{H}_\infty} < 1, \forall \Delta(s) \in \mathbf{B}\mathbf{\Delta}$ hvis og kun hvis:

$$\|\mu_{\tilde{\Delta}}(P(s))\|_{\infty} \leq 1 \quad (7.43)$$

hvor perturbationsstrukturen er udvidet med en fuld kompleks ydeevne-blok:

$$\tilde{\Delta} = \left\{ \text{diag}(\Delta, \Delta_p) \mid \Delta \in \mathbf{\Delta}, \Delta_p \in \mathbf{C}^{k \times k} \right\} \quad (7.44)$$

Sætning 7.3 er en af grundene til, at det er populært at måle ydeevne ved hjælp af $\mathcal{H}_\infty$ -normen. Hvis usikkerheden begrænses ved den største singularværdi, er det nemlig muligt, gennem μ , at checke for robust stabilitet og *robust ydeevne* på en ikke-konservativ måde. Hvis modelusikkerheden er modelleret præcist, dvs. hvis alle systemer $G_\Delta(s) \in \mathcal{G}$ kan optræde i praksis, så er μ betingelsen for robust ydeevne både nødvendig og tilstrækkelig. Altså giver μ sætningerne mindre konservative betingelser for robust ydeevne sammenlignet med de tilsvarende $\mathcal{H}_\infty$ betingelser. Stabilitet og ydeevne kan separeres, langt mere detaljerede usikkerhedsbeskrivelser kan formuleres på grund af den diagonale struktur på Δ og vi opnår ikke-konservative betingelser for robust ydeevne selv for dårligt konditionerede systemer ($\kappa(G(j\omega)) \gg 1$).

Ligning (7.43) på foregående side giver en simpel test for robust ydeevne. Hvis vi plotter $\mu_{\tilde{\Delta}}(P(j\omega))$ mod frekvens er det nemt at checke hvorvidt betingelsen (7.43) i Sætning 7.3 på forrige side er opfyldt.

Idet $\Delta_1 = \text{diag}\{\Delta, 0\}$ og $\Delta_2 = \text{diag}\{0, \Delta_p\}$ er specialtilfælde af den generelle struktur $\Delta \in \tilde{\Delta}$ er det klart at:

$$\mu_{\tilde{\Delta}}(P(j\omega)) \geq \max\{\mu_{\Delta_1}(P_{11}(j\omega)), \mu_{\Delta_2}(P_{22}(j\omega)) = \bar{\sigma}(P_{22}(j\omega))\} \quad (7.45)$$

hvilket betyder, at en nødvendig betingelse for robust ydeevne er, at lukket-sløjfen er robust stabil samt, at det nominelle system opfylder ydeevne kravene.

7.1.3 Beregning af μ

Som illustreret overfor er μ et meget nyttigt værktøj til bestemmelse af robust stabilitet og ydeevne i forbindelse med både struktureret og ustruktureret usikkerhed. Desværre er selve udregningen af μ et meget kompliceret problem, som der ikke findes nogen generel matematisk løsning på. Problemet er, at Ligning (7.36) på side 81 ikke direkte kan bruges til udregning af μ , fordi optimeringsproblemet generelt har flere lokale maksima [DP87, FTD91]. Imidlertid kan vi udlede øvre og nedre grænser for μ både for rent komplekse perturbationsmængder ($m_r = 0$ i Ligning (7.2) på side 76) samt for blandede reelle og komplekse perturbationsmængder. Algoritmer til beregning af disse grænser var genstand for intens forskning i begyndelsen af 1990'erne, se bl.a. [DP87, YND91]. I det følgende vil vi kort redegøre for nogle af disse grænser. For ikke at gøre notationen mere indviklet end højst nødvendigt vil vi antage, at det generaliserede system $P(s)$ er kvadratisk, $P(s) \in \mathbf{C}^{n \times n}$.

7.1.3.1 μ med komplekse perturbationer

Lad os først betragte beregning af μ , når perturbationsstrukturen udelukkende består af komplekse blokke, dvs. $m_r = 0$ i (7.2) på side 76. Det kan da rimeligt nemt vises, at $\mu_{\Delta}(P)$ er givet ved standardfunktioner, når Δ er et af de følgende 2 mængder, se f.eks. [ZDG96]:

- Hvis $\Delta = \{\delta^c I_n \mid \delta^c \in \mathbf{C}\}$ ($m_r = 0, m_c = 1, m_C = 0$ i (7.2)), så er $\mu_{\Delta}(P) = \rho(P)$, spektral radius af P (den numerisk største egenværdi af P , $\rho(P) = \max_i |\lambda_i(P)|$).
- Hvis $\Delta = \{\Delta \mid \Delta \in \mathbf{C}^{n \times n}\}$ ($m_r = 0, m_c = 0, m_C = 1$ i (7.2)), så er $\mu_{\Delta}(P) = \bar{\sigma}(P)$, den største singularværdi.

For en generel kompleks perturbation Δ gælder at

$$\{\delta^c I_n \mid \delta^c \in \mathbf{C}\} \subset \Delta \subset \{\Delta \mid \Delta \in \mathbf{C}^{n \times n}\} \quad (7.46)$$

Derfor gælder det, at:

$$\rho(P) \leq \mu_{\Delta}(P) \leq \bar{\sigma}(P) \quad (7.47)$$

Imidlertid er disse grænser utilstrækkelige, idet forskellen imellem $\rho(P)$ og $\bar{\sigma}(P)$ kan være vilkårlig stor. Ergo må grænserne i Ligning (7.47) forfines. Dette kan gøres gennem transformationer af P som *ikke påvirker* $\mu_{\Delta}(P)$ men derimod modificerer $\rho(P)$ og $\bar{\sigma}(P)$. Definér følgende delmængder af $\mathbf{C}^{n \times n}$:

$$\mathbf{Q} = \left\{ Q \in \Delta \mid m_r = 0, \delta_i^{c*} \delta_i^c = 1, \Delta_i^* \Delta_i = I_{r_{m_c+i}} \right\} \quad (7.48)$$

$$\mathbf{D} = \left\{ \text{diag} \left(D_1, \dots, D_{m_c}, d_1 I_{r_{m_c+1}}, \dots, d_{m_C} I_{r_{m_c+m_C}} \right) \mid D_i \in \mathbf{C}^{r_i \times r_i}, D_i^* = D_i > 0, d_i \in \mathbf{R}, d_i > 0 \right\} \quad (7.49)$$

Det kan nu vises, se f.eks. det originale paper om μ af Doyle [Doy82], at for enhver $\Delta \in \Delta$ (for hvilken $m_r = 0$), $Q \in \mathbf{Q}$ og $D \in \mathbf{D}$ gælder der, at:

$$Q^* \in \mathbf{Q}, \quad Q\Delta \in \Delta, \quad \Delta Q \in \Delta, \quad \bar{\sigma}(Q\Delta) = \bar{\sigma}(\Delta Q) = \bar{\sigma}(\Delta), \quad (7.50)$$

$$D\Delta = \Delta D \quad (7.51)$$

Fra (7.50) og (7.51) kan den følgende sætning udledes.

Sætning 7.4 (Øvre og nedre grænser for μ) For alle $Q \in \mathbf{Q}$ og $D \in \mathbf{D}$ gælder

$$\mu_{\Delta}(PQ) = \mu_{\Delta}(QP) = \mu_{\Delta}(P) = \mu_{\Delta}(DPD^{-1}) \quad (7.52)$$

Ergo kan grænserne i Ligning (7.47) forbedres til:

$$\max_{Q \in \mathbf{Q}} \rho(QP) \leq \mu_{\Delta}(P) \leq \inf_{D \in \mathbf{D}} \bar{\sigma}(DPD^{-1}) \quad (7.53)$$

Den nedre grænse $\max_{Q \in \mathbf{Q}} \rho(QP)$ er i virkeligheden en identitet ($\max_{Q \in \mathbf{Q}} \rho(QP) = \mu_{\Delta}(P)$), men desværre er funktionen $\rho(QP)$ ikke konveks, men har generelt adskillige lokale maksima. Således kan en numerisk søgealgoritme ikke garantere at finde μ , men kun give en nedre grænse. På den anden side er udregningen af den øvre grænse et konvekst problem, hvorfor det globale minimum $\inf_{D \in \mathbf{D}} \bar{\sigma}(DPD^{-1})$ i princippet altid kan bestemmes. Desværre er den øvre grænse *ikke* altid lig med μ . Det kan vises, at for specielt simple perturbationsstrukturer, nemlig for $m_r = 0$ og $2m_c + m_C \leq 3$, er den øvre grænse altid lig med μ . For strukturer med $2m_c + m_C > 3$ vil der imidlertid for de fleste matricer P , gælde at μ er mindre end $\inf_{D \in \mathbf{D}} \bar{\sigma}(DPD^{-1})$. Numerisk erfaring med den øvre grænse indikerer på den anden side, at selv for $2m_c + m_C > 3$ er den øvre grænse normalt ikke specielt konservativ.

Med MATLAB *μ -Analysis and Synthesis Toolboxen* [BDG⁺93] eksisterer der idag kommercielt tilgængeligt software, der kan beregne grænserne i Sætning 7.4. I forbindelse med praktisk regulator design (i det mindste for rent komplekse perturbationer) synes de matematiske problemer forbundet med udregningen af μ derfor at være forholdsvis teoretiske.

7.1.3.2 μ med blandede perturbationer

Løsningen af det blandede¹ μ problem har været genstand for intensiv forskning gennem de sidste 10 år, se f.eks. [FTD91, YND91, YND92, You93]. Vi vil ikke behandle beregningen af grænserne for blandet μ i detaljer i denne note (en reference er [You93]), men blot give nogle af de vigtigste resultater. Lad os definere følgende mængder:

$$\mathbf{Q} = \left\{ Q \in \mathbf{\Delta} \mid \delta_i^r \in [-1; 1], \delta_i^c \delta_i^c = 1, \Delta_i^* \Delta_i = I_{r_{m_r+m_c+i}} \right\} \quad (7.54)$$

$$\mathbf{D} = \left\{ \text{diag} (D_1, \dots, D_{m_r+m_c}, d_1 I_{r_{m_r+m_c+1}}, \dots, d_{m_c} I_{r_m}) \mid D_i \in \mathbf{C}^{r_i \times r_i}, D_i^* = D_i > 0, d_i \in \mathbf{R}, d_i > 0 \right\} \quad (7.55)$$

$$\mathbf{G} = \left\{ \text{diag} (G_1, \dots, G_{m_r}, O_{r_{m_r+1}}, \dots, O_{r_m}) \mid G_i \in \mathbf{C}^{r_i \times r_i}, G_i = G_i^* \right\} \quad (7.56)$$

$$\hat{\mathbf{D}} = \left\{ \text{diag} (D_1, \dots, D_{m_r+m_c}, d_1 I_{r_{m_r+m_c+1}}, \dots, d_{m_c} I_{r_m}) \mid D_i \in \mathbf{C}^{r_i \times r_i}, \det(D_i) \neq 0, d_i \in \mathbf{C}, d_i \neq 0 \right\} \quad (7.57)$$

$$\hat{\mathbf{G}} = \left\{ \text{diag} (g_1, \dots, g_{n_r}, O_{n_c}) \mid g_i \in \mathbf{R} \right\} \quad (7.58)$$

hvor $r_m = r_{m_r+m_c+m_c}$, $n_r = \sum_{i=1}^{m_r} r_i$ og $n_c = n - n_r$. Bemærk, at for overensstemmelse med $P(s)$ må vi have, at $\sum_{i=1}^m r_i = n$.

Vi har da følgende øvre og nedre grænser for blandet μ :

Sætning 7.5 (Øvre og nedre grænser for blandet μ [FTD91]) *Lad $\bar{\lambda}_R$ være den største reelle egen værdi og lad $\rho_R(P)$ være den reelle spektral radius af P :*

$$\rho_R(P) \triangleq \max \{ |\lambda_R(P)| : \lambda_R(P) \text{ er en reel egen værdi af } P \} \quad (7.59)$$

Hvis P ikke har nogen reelle egen værdier er $\rho_R(P) = 0$. Antag endvidere, at α_* er resultatet af minimeringsproblemet:

$$\alpha_* = \inf_{D \in \mathbf{D}, G \in \mathbf{G}} \min_{\alpha \in \mathbf{R}} \{ \alpha \mid \bar{\lambda}_R (P^* D P + j (G P - P^* G) - \alpha D) \leq 0 \} \quad (7.60)$$

Så er:

$$\rho_R(P) \leq \mu_{\mathbf{\Delta}}(P) \leq \sqrt{\max(0, \alpha_*)} \quad (7.61)$$

Bemærk, at beregningen af den øvre grænse (7.60) involverer en Lineær Matrix Ulighed (LMI). Der eksisterer forskellige numeriske metoder til at tackle sådanne minimeringer. Imidlertid kræver dette, selv for forholdsvis begrænsede problemer ($n \leq 100$), optimering over skaleringer D og G , som kan indeholde adskillige tusinde parametre. Behandlingen af sådanne problemer med fornuftige udregningstider kræver derfor, at selve strukturen af det blandede μ problem udnyttes i højere grad, se f.eks. [YND92]. Forskellige reformuleringer af øvre grænse problemet er givet i Sætning 7.6 på næste side.

¹Vi vil ofte referere til det blandede reelle og komplekse μ problem simpelthen som det blandede μ problem.

Sætning 7.6 (Reformulering af blandet μ øvre grænse) *Antag, at vi har en matrix $P \in \mathbf{C}^{n \times n}$ samt en reel positiv skalar $\beta > 0$. Lad endvidere for ethvert $D \in \mathbf{C}^{n \times n}$, $P_D = DPD^{-1}$. Så er følgende ækvivalent:*

1. Der eksisterer matrixer $D_1 \in \mathbf{D}$ og $G_1 \in \mathbf{G}$ således, at:

$$\bar{\lambda}_R (P^* D_1 P + j(G_1 P - P^* G_1) - \beta^2 D_1) \leq 0 \quad (7.62)$$

2. Der eksisterer matrixer $D_2 \in \mathbf{D}$ og $G_2 \in \mathbf{G}$ (eller $D_2 \in \hat{\mathbf{D}}$ og $G_2 \in \hat{\mathbf{G}}$) således, at:

$$\bar{\lambda}_R (P_{D_2}^* P_{D_2} + j(G_2 P_{D_2} - P_{D_2}^* G_2)) \leq \beta^2 \quad (7.63)$$

3. Der eksisterer matrixer $D_3 \in \mathbf{D}$ og $G_3 \in \mathbf{G}$ (eller $D_3 \in \hat{\mathbf{D}}$ og $G_3 \in \hat{\mathbf{G}}$) således, at:

$$\bar{\sigma} \left[\left(\frac{P_{D_3}}{\beta} - jG_3 \right) (I + G_3^2)^{-\frac{1}{2}} \right] \leq 1 \quad (7.64)$$

4. Der eksisterer matrixer $D_4 \in \mathbf{D}$ og $G_4 \in \mathbf{G}$ (eller $D_4 \in \hat{\mathbf{D}}$ og $G_4 \in \hat{\mathbf{G}}$) således, at:

$$\bar{\sigma} \left[(I + G_4^2)^{-\frac{1}{4}} \left(\frac{P_{D_4}}{\beta} - jG_4 \right) (I + G_4^2)^{-\frac{1}{4}} \right] \leq 1 \quad (7.65)$$

Bevis for Sætning 7.6 kan findes i [You93]. Ved at anvende Sætning 7.6 kan vi nemt finde alternative formuleringer for den blandede μ øvre grænse. For eksempel er den øvre grænse, der er implementeret i MATLAB μ toolboxen udledt af Ligning (7.65). Definér β^* som:

$$\beta^* = \inf_{\beta \in \mathbf{R}_+, G \in \hat{\mathbf{G}}, D \in \hat{\mathbf{D}}} \{ \beta \mid \bar{\sigma}(P_{DG}) \leq 1 \} \quad (7.66)$$

hvor P_{DG} er givet som:

$$P_{DG} = (I + G^2)^{-\frac{1}{4}} \left(\frac{DPD^{-1}}{\beta} - jG \right) (I + G^2)^{-\frac{1}{4}} \quad (7.67)$$

Så er

$$\max_{Q \in \mathbf{Q}} \rho(QP) \leq \mu_{\Delta}(P) \leq \beta^* \quad (7.68)$$

7.2 μ syntese

I forbindelse med regulator design kan overføringsfunktionen $F_l(N, K)$ fra $[w, d']^T$ to $[z, e']^T$ opdeles som:

$$\begin{bmatrix} z(s) \\ e'(s) \end{bmatrix} = F_l(N(s), K(s)) \begin{bmatrix} w(s) \\ d'(s) \end{bmatrix} = \begin{bmatrix} N_{11}(s) + N_{12}(s)K(s) & (I - N_{22}(s)K(s))^{-1} N_{21}(s) \end{bmatrix} \begin{bmatrix} w(s) \\ d'(s) \end{bmatrix} \quad (7.69)$$

Bemærk, at $F_l(N(s), K(s)) = P(s)$. Hvis vi anvender Sætning 7.3 på side 82, ses det, at en nominelt stabiliserende regulator $K(s)$ giver robust ydeevne, hvis og kun hvis den strukturerede singulærværdi μ for hver frekvens $\omega \in [0, \infty]$, opfylder:

$$\mu_{\Delta}(F_l(N(j\omega), K(j\omega))) < 1 \quad (7.70)$$

Ergo kan det optimale robust ydeevne problem formuleres som:

$$K(s) = \arg \min_{K(s) \in \mathcal{K}_S} \|\mu_{\Delta}(F_l(N(s), K(s)))\|_{\infty} \quad (7.71)$$

hvor $\mathcal{K}_S$ er mængden af alle nominelt stabiliserende regulatorer.

7.2.1 Kompleks μ syntese – D - K iteration

Desværre kan optimeringen (7.71) på denne side ikke evalueres direkte af den simple grund, at vi ikke kan udregne μ eksakt. I stedet kan vi formulere et øvre grænse problem. For rent komplekse perturbationer bliver øvre grænse problemet givet ved:

$$K(s) = \arg \min_{K(j\omega) \in \mathcal{K}_S} \sup_{\omega} \inf_{D(\omega) \in \mathbf{D}} \{ \bar{\sigma}(D(\omega)F_l(N(j\omega), K(j\omega))D^{-1}(\omega)) \} \quad (7.72)$$

Uheldigvis er der endnu ikke fundet en løsning på minimeringsproblemet (7.72) på denne side. Den praktiske tilgangsvinkel til problemet er derfor følgende iterative proces. For en givet regulator $K(s)$ er det at bestemme $D(\omega)$ ved et givet antal frekvens punkter ω netop lig med kompleks μ øvre grænse problemet, som har en kendt løsning. Når vi har fundet disse skaleringer kan vi fitte en stabil overføringsfunktion $D(s)$ til dem således at $D(j\omega)$ tilnærmer $D(\omega)$ for alle frekvenser ω . Vi kan tilmed kræve, at $D(s)$ er minimum-fase (således, at $D^{-1}(s)$ også er stabil) idet faserne af $D(s)$ absorberes i de komplekse perturbationer. Med andre ord: Vi behøves kun at fitte amplituden af $D(j\omega)$.

For givne skaleringsmatricer $D(s)$ er problemet at finde en regulator $K(s)$, der minimerer normen $\|F_l(D(s)N(s)D^{-1}(s), K(s))\|_{\mathcal{H}_{\infty}}$ et standard $\mathcal{H}_{\infty}$ problem, som vi har givet løsningen til i Sætning 6.1 på side 65. Vi kan da finde D -skaleringer givet den nye regulator og starte forfra. Hvis denne iteration (kendt som D - K iteration) konvergerer mod en fast regulator, er denne et godt bud på den μ -optimale regulator. Selvom beregningen af D -skaleringerne og den optimale $\mathcal{H}_{\infty}$ regulator begge er konvekse problemer er D - K iteration ikke *samlet konveks* i både $D(s)$ og $K(s)$. Således kan vi ikke garantere konvergens. Imidlertid viser numerisk erfaring, at D - K iteration virker godt i praksis. D - K proceduren kan formuleres som:

Procedure 7.1 (D - K iteration)

1. Givet et udvidet system $N(s)$, lad $i = 1$ og $D_i^*(\omega) = I, \forall \omega$.
2. Fit en stabil minimum-fase overføringsmatrix $D_i(s)$ til de punktvis skaleringer $D_i^*(\omega)$. Udvid $D_i(s)$ med en enhedsmatrix således at $D_i(s)$ passer med $N(s)$. Konstruer systemet $N_{D_i}(s) = D_i(s)N(s)D_i^{-1}(s)$.
3. Find den $\mathcal{H}_{\infty}$ optimale regulator $K_i(s)$:

$$K_i(s) = \arg \min_{K(s) \in \mathcal{K}_S} \|F_l(N_{D_i}(s), K(s))\|_{\mathcal{H}_{\infty}} \quad (7.73)$$

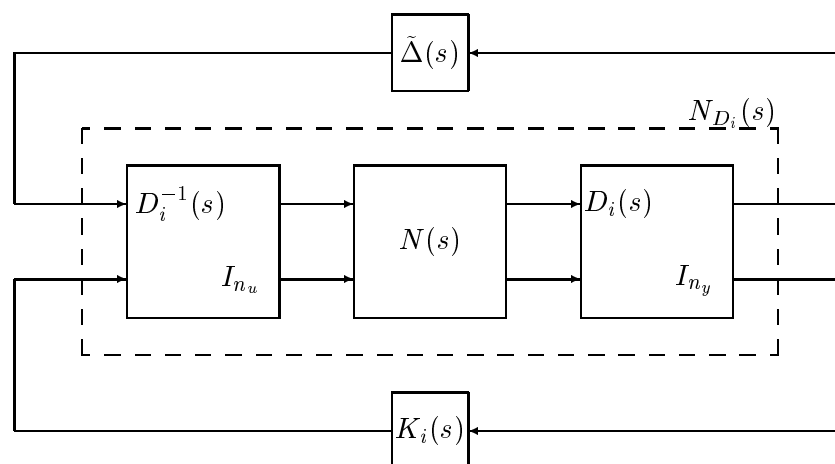
4. Find de nye skaleringer $D_{i+1}^*(\omega)$, der løser det komplekse μ øvre grænse problem:

$$D_{i+1}^*(\omega) = \arg \min_{D(\omega) \in \mathbf{D}} \{ \bar{\sigma} (D(\omega) F_l(N(j\omega), K_i(j\omega)) D^{-1}(\omega)) \} \quad (7.74)$$

for hver frekvens ω .

5. Sammenlign $D_{i+1}^*(\omega)$ og $D_i^*(\omega)$. Stop, hvis de "tæt" på hinanden (*i* størrelse). Ellers lad $i = i + 1$ og gentag iterationen fra punkt 2.

Bemærk, at vi anvender $\mathcal{H}_\infty$ løsningen til at finde regulatoren i step 3. K -steppet i D - K iteration kan illustreres som i Figur 7.5.

Figur 7.5: K -step i D - K iteration. n_u og n_y er, respektivt, antallet af styrbare input og regulerede output (fejlsignaler).

Med MATLAB μ -Analysis and Synthesis Toolbox eksisterer der nu kommercielt tilgængeligt software, som understøtter kompleks μ -syntese ved D - K iteration. Proceduren 7.1 på foregående side kan forholdsvist let implementeres ved hjælp af toolboxen, men i den nuværende udgave af toolboxen (Version 2.0), er gentagne skalære blokke ikke understøttet. Bemærk, at for gentagne skalære blokke er D -skaleringen er fuld matrix, og antallet af SISO overføringsfunktioner, der skal tilpasses stiger derfor kraftigt.

Blandet μ -syntese er langt mere indviklet end det rent komplekse problem, og i den nuværende udgave af μ -toolboxen er det da heller ikke understøttet. Imidlertid er der for nyligt foreslået flere algoritmer til blandet μ -syntese, se f.eks. [You93, TC96], og det siges, at den næste version af μ -toolboxen vil indeholde funktioner til dette.

Litteratur

- [BDG⁺93] G.J. Balas, J.C. Doyle, K. Glover, A. Packard, and R. Smith. *μ -Analysis and Synthesis Toolbox*. The MathWorks Inc., Natick, Mass., USA, 2nd edition, July 1993.
- [CS92] R.Y. Chiang and M.G. Safonov. *Robust Control Toolbox*. The MathWorks Inc., Natick, Mass., USA, Aug. 1992.
- [Dai90] R. Lane Dailey. Lecture notes for the workshop on $\mathcal{H}_\infty$ and μ methods for robust control. American Control Conf., San Diego, California, May 1990.
- [DGKF89] J.C. Doyle, K. Glover, P.P. Khargonekar, and B.A. Francis. State space solutions to standard $\mathcal{H}_2$ and $\mathcal{H}_\infty$ control problems. *IEEE Trans. Aut. Contr.*, AC-34(8):831–847, 1989.
- [Doy82] J.C. Doyle. Analysis of feedback systems with structured uncertainties. In *IEE Proceedings*, volume 129, Part D, No. 6, pages 242–250, November 1982.
- [DP87] J.C. Doyle and A. Packard. Uncertain multivariable systems from a state space perspective. In *Proc. American Control Conf.*, pages 2147–2152, Minneapolis, MN, 1987.
- [DS79] J.C. Doyle and G. Stein. Robustness with observers. *IEEE Trans. Aut. Contr.*, AC-24(4):607–611, August 1979.
- [DS81] J.C. Doyle and G. Stein. Multivariable feedback design: Concepts for a classical/modern synthesis. *IEEE Trans. Aut. Contr.*, AC-26(1):4–16, February 1981.
- [Fra87] B.A. Francis. *A Course in $\mathcal{H}_\infty$ Control Theory*, volume 88 of *Lecture Notes in Control and Information Sciences*. Springer Verlag, Berlin, 1987.
- [FTD91] M.K.H. Fan, A.L. Tits, and J.C. Doyle. Robustness in the presence of mixed parametric uncertainty and unmodeled dynamics. *IEEE Trans. Aut. Contr.*, 36(1):25–38, Jan. 1991.
- [Gri86] M.J. Grimble. Optimal $\mathcal{H}_\infty$ robustness and the relationship to LQG design problems. *Int. J. Control*, 43(2):351–372, 1986.
- [Hol94] A.M. Holohan. A tutorial on mu-analysis. In *EURACO Network: Robust and Adaptive Control Tutorial Workshop*, University of Dublin, Trinity College, 1994. Lecture 2.5.
- [Lun89] J. Lunze. *Robust Multivariable Feedback Control*. Prentice Hall Int., UK, 1989.

- [Mac89] J.M. Maciejowski. *Multivariable Feedback Design*. Addison-Wesley Series in Electronic Systems Engineering. Addison-Wesley, 1989.
- [MZ89] M. Morari and E. Zafriou. *Robust Process Control*. Prentice-Hall Inc., 1989.
- [PD93] A. Packard and J.C. Doyle. The complex structured singular value. *Automatica*, 29(1):71–109, 1993.
- [TC96] S. Tøffner-Clausen. *System Identification and Robust Control – A Case Study Approach*. Advances in Industrial Control. Springer Verlag, London, UK, 1996. ISBN 3-540-76087-3.
- [TCB95] S. Tøffner-Clausen and S.G. Breslin. Classical versus modern control design methods for safety critical control engineering practice. Technical Report ACT/CS08/95, Industrial Control Center, University of Strathclyde, 50 George Street, Glasgow G1 1QE, 1995.
- [YJB76a] D.C. Youla, H.A. Jabr, and J.J. Bongiorno. Modern Wiener-Hopf design of optimal controllers part I: The single-input-output case. *IEEE Trans. Aut. Contrl.*, AC-21:3–13, 1976.
- [YJB76b] D.C. Youla, H.A. Jabr, and J.J. Bongiorno. Modern Wiener-Hopf design of optimal controllers part II: The multivariable case. *IEEE Trans. Aut. Contrl.*, AC-21:319–338, 1976.
- [YND91] P.M. Young, M.P. Newlin, and J.C. Doyle. μ analysis with real parametric uncertainty. In *Proc. 30th IEEE Conf. on Decision and Control*, pages 1251–1256, Brighton, England, Dec. 1991.
- [YND92] P.M. Young, M.P. Newlin, and J.C. Doyle. Practical computation of the mixed μ problem. In *Proc. American Control Conf.*, volume 3, pages 2190–2194, Chicago, Illinois, June 1992.
- [You93] P.M. Young. *Robustness with Parametric and Dynamic Uncertainty*. PhD thesis, California Institute of Technology, Pasadena, California, May 1993.
- [Zam81] G. Zames. Feedback and optimal sensitivity: Model reference transformations, multiplicative seminorms and approximate inverses. *IEEE Trans. Aut. Contrl.*, AC-26:585–601, 1981.
- [ZDG96] K. Zhou, J.C. Doyle, and K. Glover. *Robust and Optimal Control*. Prentice Hall, Inc., Upper Saddle River, New Jersey 07458, 1996.